

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **O.L.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i in

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

w dniu 25 lutego 2025 r.

wniosku skazanego

w przedmiocie wznowienia postępowania prawomocnie zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 19 kwietnia 2012 r., sygn. akt II AKa 43/12,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 22 września 2011 r., sygn. akt II K 20/11,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

odmówić przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

W dniu 9 stycznia 2025 r. do Sądu Najwyższego przekazano pismo skazanego zatytułowane „wniosek”, w którym jego autor domagał się wznowienia postępowania w dwóch sprawach, w tym w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Płocku o sygn. akt II K 20/11 (wniosek w sprawie sygn. akt II K 166/09 zarejestrowano pod sygnaturą V KO 10/25). W uzasadnieniu wniosku

skazany zakwestionował ocenę materiału dowodowego i w tym zakresie przedstawił własny pogląd, z którego wynikać ma jego niewinność.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wobec oczywistej bezzasadności wniosku skazanego należało odmówić jego przyjęcia.

Zgodnie z przepisem art. 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność. Co istotne i co należy wyraźnie podkreślić, w trybie art. 545 § 3 k.p.k. sąd nie rozpoznaje merytorycznie wniosku i nie bada także jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia. Wskazana w tym przepisie możliwość odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania z powodu jego oczywistej bezzasadności, dotyczy zarówno przypadków, gdy we wniosku podniesiono okoliczności będące już wcześniej przedmiotem rozpoznawania w postępowaniu o wznowienie, jak i przypadków, gdy w sposób oczywisty, wniosek ten oparty został na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego.

Analiza przedmiotowego wniosku pozwala stwierdzić, że żadna ze wskazanych w nim okoliczności nie mieści się w katalogu przesłanek zawartych we wcześniej wspomnianych przepisach, a podnoszone przez skazanego kwestie dotyczą tylko postępowania dowodowego. Warto zwrócić uwagę, że w swoim piśmie skazany wprost odnosi się do depozycji świadków (m.in. pokrzywdzonego P.L., M.M. czy E.Z.) oraz innych dowodów, które, w jego ocenie prawidłowo ocenione, świadczą o braku jego sprawstwa. Rzecz w tym, że z uwagi na specyfikę postępowania wznowieniowego sąd rozpoznający wniosek o wznowienie postępowania karnego nie dokonuje na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności poczynionych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku skazującego, gdyż jego obowiązkiem jest jedynie zweryfikowanie czy okoliczności podane we wniosku o wznowienie, wskazują na znaczne prawdopodobieństwo wadliwości tego wyroku. Postępowanie wznowieniowe nie może polegać na ponownej kontroli przeprowadzonego postępowania. Kontrola materiału dowodowego dotychczas zebranego w sprawie może mieć miejsce tylko, gdy nowe fakty - wynikające najczęściej z nowych dowodów - przeczą dotychczas zebranym dowodom i ustalonym na ich podstawie faktom; wtedy zachodzi konieczność oceny tych dowodów w zestawieniu z nowymi okolicznościami wynikającymi z nowych dowodów. Taka okoliczność nie zachodzi jednak w tej sprawie, albowiem nie ma we wniosku skazanego informacji o jakichkolwiek nowych faktach lub dowodach.

Podkreślić trzeba, że zagadnienia związane z oceną materiału dowodowego i ustaleń co do sprawstwa skazanego, w szczególności okolicznością zmiany depozycji przez pokrzywdzonego P. L., były przedmiotem wywiedzionej w tej sprawie apelacji obrońcy (zarzut pkt 3 a obrazy przepisów postępowania art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., art. 410 k.p.k. a w konsekwencji błędu w ustaleniach faktycznych). Zarzuty te w toku kontroli odwoławczej zostały ocenione przez Sąd Apelacyjny w Łodzi jako bezzasadne, skutkiem czego zaskarżony wyrok utrzymano w mocy. W kwestii zaś oceny wiarygodności zeznań świadków E.Z. czy M.M. w szczególności co do kwestii wykonanego przez tego świadka połączenia telefonicznego na telefon stacjonarny znajdujący się w

mieszkań rodziny L. i identyfikacji osoby, z którą świadek prowadził rozmowę, wypowiedział się przeciw sąd pierwszej instancji (por. str. 15-18 oraz 36 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Płocku sygn. akt II K 20/11). Jeśli zaś chodzi o drugie z połączeń wskazywanych przez skazanego na str. 2 wniosku (numeracja SN) to kwestia identyfikacji właściciela numeru dzwoniącego oraz ewentualnego rozmówcy, rozważana była przez Sąd Okręgowy w Płocku jeszcze w trakcie pierwszego postępowania (sygn. akt II K 166/09 – protokół rozprawy z dnia 28 kwietnia 2010 r k. 801) w kontekście odpowiedzialności skazanego za czyn popełniony na szkodę E.Z., co do którego prawomocnie rozstrzygnięto wyrokiem z dnia 8 lipca 2010 r. w sprawie II K 166/09, której to sprawy dotyczy wnioski o wznowienie zarejestrowany pod sygn. V KO 10/25. Analogicznie rzecz się przedstawia w sytuacji pozostałych dowodów wskazywanych przez skazanego na str. 3 wniosku (połączeń i korespondencji sms, stanu czystości odzieży). Te dowody i wynikające z nich fakty wiązać należy wyłącznie z czynem niebędącym przedmiotem postępowania w sprawie prowadzonej pod sygn. II K 20/11, a jedynie z tym popełnionym na szkodę E.Z. (sygn. akt II K 166/09).

W takiej sytuacji, wobec stwierdzenia, że wniosek skazanego o wznowienie postępowania nie został oparty o którąkolwiek z podstaw ustawowych, należało odmówić jego przyjęcia zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[WB]

[a.ł]